



II. felvonás

A Múlt Szelleme

8. fejezet

Azt Megszökünk!

Nem meglepő módon, Sigil azonnal a szökésen kezdett agyalni, amint „bekísérték” a cellájába. Mivel kezdettől fogva úgy kezelték, mint valami kutyát, nem tulajdonított magának túl sok értéket a Birodalom árgus szemében. Az ehhez hasonló esetekben, azt sem tudja, hogy szökjön meg. Azonban tudta, hogy ezúttal Ann is az elnyomók gaz karmai közé került. Semmiképpen sem akarta megkockáztatni, hogy baja essen.

Mindezek fényében a legkézenfekvőbb megoldás mellett döntött.

- Hé, te! – szólította meg a cellájához legközelebb álló rohamosztagost, aki elsőre, észre sem akarta venni, aztán másodsorra sem. Végül aztán csak a férfi felé irányzott egy rosszalló pillantást a vaskos sisakján keresztül. Ez bőven elegendőnek bizonyult Sigil számára, hogy eszközölhessen egy elmetrükköt. – Kapcsold le a cellákat!

- Bocs, öreg harcos, sajnos rajtam nem fognak a hókuszpókuszaid – vigyorgott a birodalmi szélesen a sisakja alatt. – Drake admirális elrendelte, hogy a jedik mellé csak olyan személyeket engedjenek, akikre nem hat az ilyen.

- Azt meg honnan tudják? Erre már lenne valamiféle teszt?

- Mit érdekel az téged? – kacagott fel az ő, hiszen neki a legcsekélyebb mértékben sem kell válaszolnia a kérdéseire. – Neked csak egy dolgot kell tudnod: amíg az admirális úré ez a hajó, addig te és a tásaid sehova sem mentek. Ezt garantálom!

Sigil számára semmit sem jelentett volna ez a név, ha a közeli, távoli valamint a már nem is olyan közel, de még nem is olyan távoli múltban nem rúgja vele össze a port néhány elhanyagolható alkalommal. De így csak egy dolgot mondhatott:

- A jó kriffbe...

Eközben a hajó másik végében:

A nőt két birodalmi kísérte, olyan szorosan és sürgetően, mintha kezdettől fogva folytonos veszedelemben éreznék az életüket. Pedig a huszonhét éves teremtésnek még a kezeit is hátrabilincseltek, ráadásul a hajó belseje felé hurcolták, ahonnan egyetlen ép elméjű egyén sem akarna megszökni – ha bárki is ilyen gondolatokat forgat a fejében, akkor egy, a fehérvérteseiktől jóval ritkásabb helyen kísérelné meg.

Mivel még nem szokott hozzá a birodalmi fogsághoz, Ann nem igazán tudta, hogy most mi fog történni vele. Sigil elég sokmindent mondott neki az ilyen helyzetekre nézve, azonban csak ennyit tudott a kihallgatási folyamatokról, s ez roppant módon idegesítette. Jóllehet, az Erő nélkül el sem tudta volna nyomni a félelmét, amikor ezt a tényezőt az őt hamarosan mértéktelenül érő kínok tompítására akarta tartogatni.

Hiszen mi másért vinnék egy kicsiny, roppant hangulatosan megvilágított szobába, ahol mindössze egy asztal és két szék hever. Az a nő onnan tudta, hogy épp itt álltak meg, valamint az örök egyike is az ajtó kinyitásán kezdett fáradozni.

Szóval, hacsak nem kabalaként hordozzák magukkal, akkor számára biztosan ez lesz a végállomás, bár egyvalamit mégsem értett teljes egészében. Az öreg által elmondottak alapján, valamiféle droidnak is kezelésbe kellett volna vennie, ezen felül valamiféle vallatóeszköznek is kellene lennie ebben a helyiségben. Persze az is megeshet, hogy először is ökölrel akarják móresre tanítani, s csak aztán vonultatják fel a nehéz „fegyvereket”. Abban viszont teljesen biztos volt, hogy nem fogják megtörni,

ugyan, őt sokkal keményebbé faragták a Sigil mellet eltöltött évek ahhoz, hogy néhány pofont és egy injekciót követően szóra bírassák.

Mialatt elelmélkedte magában az időt, bekísérték a baljós helyiségbe, ami már azért sem nyerte el a nő tetszését, mert a lába alatt jó néhány vércseppet fel vélt fedezni. Ez bizonyára az előző áldozatból érkezhettek. S meg kell hagyni, az előző sérüléséből való hosszas, számára több mint megalázó felépülést követően, egy kiadós verés hiányzik neki a legkevésbé. Hát még az, ami ezután következik majd, s azután, egészen egy leleményes szökésig, vagy magáig a borzalmas kínhalálig.

Ann ekkor léptekre lett figyelmes, s csakugyan beigazolódott ezen sejtelve. Igaz, ő egy valóságos GI Joe-ra számított, mégiscsak egy átlagos testalkatú, nem túl edzett férfi toppant be az ajtón, majd állt meg mellette.

Nem tudni, hogy miért, de a nő már ebben a pillanatban egy fájdalmas pillanatot várt, vagy ha mást nem is, akkor egy szégyenteljes köpetet a lekkui közé. Ehelyett a szürkés, tisztí egyenruhát viselő férfi levette róla a fémes karperecet, majd a hozzá legközelebb álló rohamosztagos kezébe nyomta azt. Az illető nem igazán tudta, hogy mit is kezdhetne vele, végül engedelmes harcosként magánál tartotta.

Nem sokkal később a tiszt helyet foglalt Ann előtt.

- Miért vette le? – nyújtóztatta ki a csuklóját Ann, a kezdeti jelek alapján egy barátnak induló csevejt feltételezve, ami csak a makacs ellenállását követően fordul át magává a kénköves pokollá. Ez esetben miért is ne élvezhetné ki ezt a pár percet?

- Nem szeretem, ha egy nőt felesleges bántalmak érnek.

- Akkor mi a fenét keres itt? – ezt követően már csak a gondolatai közt folytatta mondandóját. *Hm... egy nem szadista birodalmi, ez nekem új. Ki tudja, talán... ah túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Csak tettei a normálist, aztán betöri az orrom, amint megtagadom az úgynevezett együttműködést... micsoda kilátások!*

- Pénz – vágta rá a férfi nemes egyszerűséggel, aztán kezet nyújtott a nőnek. – Szólítson csak Gasnak, az eredeti nevem túl hosszú az említéshez.

- Ann, ha már hárombetűs beceneveket használunk – mosolyodott el a nő, ám legbelül még mindig azt sejtette, hogy egy pszichopátával áll szemben.

- Rendben van, Ann. Tudja, végeztem egy kis kutatást a múltját illetően – időközben a férfi egy adattárolót emelt a kezébe, amit biztosan előre helyezhettek az asztalra. – Ha jól sejtem, ön a Tatooine nevezetű porfészekben nevelkedett, aztán megölték a szüleit és roppant sajnálatos módon rabszolgasorba jutott.

- Hát... nem egészen. A kettő közt eltelt egy év is – egészítette ki a nő, ha már bántalmakról esik szó, legalább ne egy rutinkérdés miatt ériék.

- Egy év, négy hónap és két hét – tette hozzá a birodalmi. – Helyes, úgy látom, hogy hajlik az együttműködésre. Higgye el, így sokkal zökkenőmentesebben mennek majd a dolgok – ebben a pillanatban Gas közelebb hajolt Ann-hez, s mintha egy sorozatgyilkos arcát vette volna fel a pillanat hevében. – Mindkettőnk számára.

Tehát egy pszichopata állat... a kriffbe is, túl szép is lett volna egy normális ember – visszhangzottak a nő gondolatai közt, miközben Gas zavartalanul folytatta.

- Utána... és itt lesz érdekes az egész, megvette magát egy közismert bűnöző, akit manapság már csak Sigil néven ismernek. És maga azóta is eme a sanyarú lét részese.

- Felszabadított, ami azt illeti – tette hozzá Ann. Ismételten úgy vélte, egy újabb szándékos elbeszélési hiba áldozatául akarják tenni. Gas ez alapján dönti el, mennyire legyen kemény vele.

- Igen, ez valóban így van. Viszont sok esetben csak a formalitás kedvéért teszik semmisé ezeket a papírokat és az áldozatok gyötrelmei zavartalanul folytatódnak – Gas ekkor olyannyira Ann arcára kezdett figyelni, hogy még az adattárolóját is az asztal fémes felületére helyezte. – Ez az ön esetében is így volt?

- Nem – rázta a fejét őszintén a nő. Amióta kikerült Jabba karmai közül, a hideg futkos a hátán, akárhányszor egy hozzá hasonló gerinccel megáldott illetővel hozza össze a sors, még úgy is, hogy egy órára sem emlékszik az ott töltött évekből. – Szabad akaratomból tartottam vele, beleértve a mai napon is.

A férfi ekkor ráncolni kezdte a homlokát, mintha nem akarna hinni a fülének.

- Igazság szerint, ezt az én hatásköröm eldönteni, és én nem azért állhatok a helyemen, mert éppenséggel a szabályok embere vagyok. A körülményeket tekintve, jobban járna, ha az állításom alapján válaszolna a kérdéseimre.

- Hazudjak? – kérdezte vissza ártatlanul Ann. – Ez nem egy kihallgatás?

- Dehogynem – időközben Gas megunt az üldögélést és szép lassan, körkörös irányban kezdett járkálni az asztal körül. – Viszont átérzem az ön helyzetét, ezért is beszélek magával már két teljes perce. Aki a legutóbb járt itt, nos, másfél perc elteltével félholtan vonszolták ki innen. Úgy vélem, abban az esetben csak én éreztem jól magam – ahogy ezt kimondta, az arcát egy széles, fenyegető mosoly fogta el.

- Ez esetben, felvázolná, hogy mit óhajt tőlem? – próbálta a lehető legszelídebben kérdezni Ann, mivel ma tényleg nem hiányzott neki az imént felidézett félholtra verés.

- Roppant egyszerű. Az ön gyermekkorát sorozatos csapások érték, a testvérén kívül sosem volt igazi támasza, aztán még tőle is elszakították. Bizonyára nagyon nehéz lehetett önnek az a két év, ha a jelentések alapján egy átlagos szolga árának a töredékéért és képesek voltak önről lemondani. Ezzel csak arra akarok kilyukadni, hogy alighanem Sigil lehetett az egyetlen állandó pont az életében, akitől nem kellett rettegnie. Természetes, hogy mellette maradt, mintsem egyedül vágjon a vakvilágnak. Viszont ezzel részese lettél a bűneinek, úgymond a cinkosa lettél.

Úgy tűnik, ez az ostoba ötlet mégiscsak megérte a pénzét – ugyanis a Reaver bevontatását követően, mindegyik hős kardforgató elrejtette a fényszabályját, így csak arról tudják, hogy erőhasználó, akiről már korábban is bebizonyosodott ez. Márpedig Ann meglehetősen távol áll ettől a kategóriától. *Ha tudná, hogy erőérzékeny vagyok, sosem tűntetne fel úgy, mint az áldozatot, ami nem voltam. Végig tudtam, hogy mivel jár, amit teszek, és a felszabadításomat követően szabadon ingázhattam az öreg és a galaxis minden más helye között. Bár meg kell hagyni, hogy addig sem korlátozott túl sok mindenben, kezdettől fogva érző lényként kezelt.*

- Összegezve, ha ragaszkodik az állításához – folytatta Gas – az összes többi gazfickóval együtt fogjuk kivégezni. Viszont, ha azt mondja, hogy önt még midig úgy

kezelte, mint egy közönséges rabszolgát, és csak azért követte a gazfickót, mert arra kényszerítette önt, az már teljesen más képet festene a helyzetéről.

- Mennyiben mást? – próbálta húzni az időt Ann, ugyanis kizárt, hogy csak úgy eloldalogjon a mestere mellől, bármit is ígér Gas.

- A kivégzés helyett szabadon távozhatna és kárpótolnánk a sérelmeiért. Higgye el a Birodalom nem az gonosz haramia, aminek Sigil lefestette. Mi csupán azokat büntetjük, akik rászolgáltak a haragunkra – ekkor a férfi tőle teljesen váratlan (s egyúttal idegen) módon Ann fölé hajolt, aztán biztatóan megmarkolta a kezét. *Már csak így működik a rendszer. Az vitathatatlanul bűnösöket halálra ítéljük, a többieket, akikről már biztosan tudjuk, hogy többé már nem állnak az utunkba, elengedjük. Hadd szárnyaljanak, terjesszék a Birodalom propagandáját, ami egycsapásra már színben állít fel minket. Aztán persze, amikor már senkit sem érdekelnek, őket is elintézzük a magunk, névtelen módján. Önnel sem lesz másképpen.*

- És mit kellene emellett tennem? *Kizárt, hogy csupán a két szép szememért kiengednének* – visszhangzott Ann gondolatai közt, s valóban fején találta a szöget.

- Válaszolnia kellene a valódi kérdéseimre – tehát azokra, amikre nem tudja előre a választ. – Cserébe én garantálom, hogy épségben jusson ki innen, és nem hullazsákban, mint azt ellenkező esetben tenné. Megegyeztünk?

- Igen – bólintott rá a nő, igaz, épp az ellenkezőjét forgatta a fejében. Viszont némi karizmával, szerencsével és leleményességgel talán bolonddá teheti a tisztet, akkor őt sem verik félholtra, valamint a társai titkai is megmaradnak.

- Kezdjük, mondjuk a fénykardokkal. Három jedi volt a hajón – valójában négy és egyikük sem igazi jedi, de ezek szerint Gas tényleg nem tudja, kivel beszél az imént –, de nem találtunk egy kósza fénykardot sem. Érdekes módon a tervrajzokat tíz perc után megleltük, ami roppant különlegessé teszi a szituációt. Miért tartaná bárki is fontosabbnak néhány koszos kard elrejtését az Invincible osztály tervrajzainál? – időközben egyre gyorsuló léptekkel kezdett körözni az asztal, s egyúttal Ann körül – De ha mégis így van, hová a fenébe rejthették őket?

- Fogalmam sincs – hazudott a képébe rezenéstelen arccal a nő. – Ez amolyan Jedi dolog... az Erő által érintetleneket nem engedik a szablyáik közelébe.

A twi'lek szavainak elapadtával Gas arcán egy cifra mosoly jelent meg. Mivel épp az asztal másik végénél járt, közelebb lépett a nőhöz, ökölbe szorította a kezét, majd minden erejével lesújtott rá. Ann a riadalmában megpróbált védekezni ugyan, de nem volt elég gyors, ahogyan azt a padló felé özönlő vérfolyam is tanúsítja. Ha a fájdalom semmihez sem hasonlító érzetéből, az egyre csak özönlő vérből nem jött volna rá, a szemei már méltán tárták a nő elé, hogy Gas betörte az orrát.

- Ügyes húzás volt Ann, maga biztosan nagy kópés lehet odahaza, de itt én vagyok az úr! És én megérezem, ha a képembe hazudnak. Szóval, utoljára kérdezem szépen: Hol vannak a fénykardok?! – ekkor újra ütésre emelte a kezét, mire a nő félve az asztalra borult. A karjait még az orráról is elemelte, hogy védhesse magát, ennek köszönhetően a vérnek már semmi sem állhatta az útját. Aztán a nő könnyei is csordogálni kezdtek, miközben úgy kezdett zokogni, mint annak idején a kis Annie tehette, amikor tizenöt évesen bezárták abba a sötét, szűk cellába.

- Ne... kérem... ne bántson! El... elmondok mindent, csak kérem... ne! – folytatta a keserves zokogását a nő, egyre csak az asztal vérben úszó felületére borulva.

Gas szemeiben a csodálat és a diadal érzete egyszerre csillant fel. Egy jó erőset még rászózott a nő halántékára, aki keserves ordításba kezdett, majd a helyiség végében álló rohamosztagosok felé emelte a barna szemeinek zord tükrét.

- Mehetnek – a két katona bólintott, majd kisvártatva elhagyta a helyiséget.

Így már nem lesznek szemtanúk, azt tesz a nővel, amit csak akar.

- Várom a válaszát Ann – hajolt a komoly fájdalmat átélő nőhöz egész közel Gas, aki szép lassan felemelte a fejét, s egy véres köpetet intézett az arcára, ami az egész képét beterítette. Mindez csupán gúnyos kacajt váltott ki belőle.

Viszont korántsem ennyiből állt a nő válasza. Ő felugrott, a legjobb szokásához híven fejbe rúgta a férfit, aki megpróbált elhajolni ugyan, de a támadás helye és szöge túlzottan nagy meglepetésként érte. Bele is zavarodott egy pillanatra a nem várt történésekbe, ami elég időt adott a twi'leknek egy jobbegyenes célba juttatására.

- Na mi van, csak nem meghatottak a műkönyvek? – csattant fel Ann gúnyosan, miközben már a harmadik támadására készült, ám ezt Gas már nagyon is kivédte. Elkapta a nő csuklóját, s szép lassan csavarni kezdte azt. Úgy vélte, ezzel a módszerrel bizonyosan sikerül megadásra készítenie. Ki tudja, talán még sikerülhetett is volna, ha nem Sigil tanítványával küzd, aki már elérkezettnek látta az Erő idejét.

A másik kezével útjára is indított egybosszús lökés, amely úgy vágta a falhoz Gast, mintha csak valamiféle rovar lenne. Mégis eszméletlenül, mintsem holtan esett vissza az elrettentésképp nem túl sűrűn takarított padlóra.

- Egy elintézve, maradt vagy negyvenezer – mosolyodott el ezúttal Ann. Nem is tudta, hogy ma már megint nagy hasznát veszi majd a színészi képességeinek, bár így is jutott neki egy fájdalmas emlék. De a körülményeket tekintve, sokkal rosszabbul is járhatott volna. Ezen felül, mégiscsak vallaszt hozták be ide, ennél nem is számíthatott kevesebbre, hisz az élet nem egy tündérmese, ahol mindig mindenhol egy kósza karcolást, vagy súlyos sebesülés nélkül jut ki az ember – vagy éppen a twi'lek.

Időközben elérkezettnek látta az idő arra, hogy kitörhessen.

Eközben a hajó egy nem is oly távoli szegletén:

Carl sose tekinthette magát egy nagy szabaduló művésznek, viszont egy ex-birodalmi lévén, ha valaki, akkor ő már tudhat egyet, s mást az errefelé folyó dolgok üteméről. Ezért is ment neki olyan „könnyen” Fenn kiszabadítása a Kamino tengerek által fedett világáról. Igaz, a mai napon egy teljesen egyedi megoldást eszelt ki.

Mikor megbizonyosodott róla, hogy egyetlen császári rohamosztagos sem figyel rá különösebben, behúzódott az energiacellája sarkába. Kis bogozgatás után levette a cipőjét, aztán a vörösesen izzó energiamezőbe hajította azt. S mielőtt még bárki is odakaphatta volna a tekintetét, a földre borult, majd vonaglani kezdett.

- ÁHHH... BASZKI... ÁHHH!!! – ordította a torka szakattából. Ilyen esetekben a franc ellenőrzi le a biztonsági kamerák felvételét. Két rohamosztagos máris odasietett a kínjaival látszólag erősen küszködő személyhez, persze sokkal inkább röhögni, mintsem segíteni. Azért ez sem volt valami rossz kezdet.

- Te, ez a féleszű nekirohant a pajzsok! – állapította meg kacagva az egyértelműt.
- ÁHHH... BAZD... OKÉ! ROSSZ ÖLTET VOLT!!! Segítsetek már!!!

Bár mindketten szívesen álldogáltak volna, vagy netalántán csináltak volna egy-két képet az esetről, az egyikük mégis lekapcsolta a cellát, mivel a parancsai szerint ilyenkor muszáj tenniük valamit. A másik férfit azonban túlzottan is rázta a röhögés, hogy bármit is tehesen. Ha valami, akkor ez egy életre szóló élmény lehetett.

Számára biztosan, ugyanis még akkor sem ocsúdott fel, amikor Carl felugrott és két mozdulattal lerendezte az ellenfelét. Egyedül akkor kezdett a fegyveréért nyúlni, amikor Dahn már rég megkaparintotta a bajtársát, valamint meghúzta a ravaszt. A fél méteres távnak köszönhetően még az ex-birodalmi esetében sem volt valami nagy ördögösség a végkifejlet. A rohamosztagos még nevetve pusztult el.

Eleinte a férfi furcsállta, hogy a tette után nem riadóztatták a fél hajótestet, de biztos megint azokról a ritka esetekről lehet szó, amikor az a bizonyos tiszt épp kávészünetet tart. Ha visszajött, már biztos a nyakán lesz a fél személyzet, éppen ezért a lehető legkézenfekvőbb megoldást választotta: egy-két gránát felvételét követően odasietett az egyik terminálhoz, aztán matatni kezdett rajta.

Fél percbe sem telt bele, mikor lekapcsoltak a fények. Abbamaradt a Demolisher roppant motorjainak a zúgása, leállt a hajó minden apró eleme. Egyedül a vészhelyzeti fények gyulladtak fel, melyeknek köszönhetően Carl jól láthatta, hogy az összes többi fontos rendszerrel egyetemben a cellák vörösesen izzó pajzsai is végleg bementek az unalmasat. Ezek szerint nem csupán megbénított egy birodalmi csillagrombolót néhány gombnyomás segítségével, de még a többieket is kiszabadította. S ezen felül még sikerült akkora káoszt és fejetlenséget is elintéznie, hogy néhány kósa, eltévedt katona kivételével senki sem állhat majd az útjukba az egyetlen logikus pont:

A főhangárban vesztegelő Reaver eléréséhez.

Carl nem is habozott sokat, azon nyomban felpattant a terminál felől és megindult a hangár felé, ugyanis Fenn, vagy bárki más helyzetét már elfelejtette megnézni. De mindegy... csak boldogulnak majd nélküle is, valahogy.

Időközben végig azon gondolkozott, hogy volt képes erre egymaga, elvégre az mégsem úgy megy olyan könnyen manapság. Még egy hozzá hasonló, „zseniális” elme sem sétálhat oda egy terminálhoz, pötyöghet be néhány számsort, majd béníthat le egy egész csillagrombolót. Azt megakadályozzák a tűzfalak, valamint az egyéb, még általa sem ismert biztonsági óvintézkedések.

Pedig mégis ő volt, mégis ő tette, a látottak mégis megtörténtek.

Habár a magyarázat a legkevésbé sem tűnhet ésszerűnek, amikor ilyen tetemes végletekben történik egy lehetetlennek tűnő valami, azt fontos tudni, hogy egy ilyen roppant célzasi tudománnyal megáldott harcos nem véletlenül maradhatott egészen waylandig a birodalmi hadseregben. Őt a testvére, Marcus Dahn kerítette oda, mivel a nála tíz évvel idősebb éne megtehetette. Egy briliáns elme volt, méghozzá a Birodalom egyik legjobb biztonsági szakértője, s itt lesz érdekes a történet. Ugyanis Marcus egy napon talált egy jókora rést a rombolók tűzfalaiban, ami nagyon, de nagyon sebezhetővé teheti őket egy ilyesfajta behatolással szemben. Az elmélete bizonyítása végett fogott egy adattárolót, rákapcsolta az egyik terminálra, nyomott két gombot

és az egész hajó máris olyan lett, mintha telibe kapta volna egy ionágyú. Mindezt a birodalmiak elég rossz szemmel nézték, ezért a hajó több mint másfél órába telő helyrepofozását követően ott helyben agyonlőtték. Ezzel a sírba szállt a titka.

Vagy talán mégsem? Lehetséges lenne, hogy neki, az utolsó élő rokonának még a bizonyítás előtt továbbadta volna a titkát? Vajon Carlos Dahn tényleg ezt a módszert alkalmazta volna a romboló megbénításához?

Az igazat megvallva, vagy ez, vagy valaki más elég komoly dolgokat tett a hajó főreaktorával, ami általában már Sigil szabadulási módszere a rombolók esetében. Ő pedig ekkora vagy kijutott a cellájából, vagy nem.

Ekkor Carl két fehér vértet viselő fickót látott meg a távolból. A sötétben ténfergő birodalmiak azonnal ráfogták az E-11-es sugárvetőiket, s ő már restelni is kezdte, amiért nem öltötte magára az egyik áldozata egyenruháját. Akkor viszont a többiek téveszthetnék össze az elnyomók egyikével, így akkor sem járna jobban.

Minden esetre, már semmit sem tehet ez ügyben, egyedül a harc kimenetelébe szólhat bele. Menten el is sütötte a saját fegyverét, s a vörösés lézernyalábot – a férfi legnagyobb meglepetésére – egy szív híján lévő birodalmi padlóra borulása követte. Még szívesen lőtt volna egyet, azonban tudatában volt a szerencsésének, ezért inkább a visszavonulást választotta. Már majdnem sarkon is fordult, amikor ez haragos lövés kapta el a leendő üldözője fejét, oldalról.

Carl nem értette, mi történt, de nem is érthette. A kép csupán akkor kezdett világossá válni az elméjében, amikor Fenn cammogott elő az éppenséggel pont a halott birodalmiak felé néző folyosóról. Carlhoz hasonlóan neki is egy E-11-es volt a kezében, valamint ő is sértetlenül úszta meg az eddigieket. Egyedül annyi különbség volt, hogy neki még mindig megvolt a két cipője, míg az ex-birodalminak csak egy maradt a szabadulási kísérletét követően – a másiknak szétolvadt a talpa.

- Szóval te vágta haza a hajót? – fordul felé Jaris, mire Carl bólintott. – Azt hogy?

- Majd később elmondom, előbb jussunk el a hajónkig!

- Ha ott lesz egyáltalán – aggodalmaskodott Jaris, miközben sietős léptekkel indultak meg a főhangár feltételezetett irányja felé.

- Miért ne lenne? – kíváncsiskodott Carlos. *Elvégre nem szokása elmászni, vagy ilyesmi* – szögezte le szigorúan csak a gondolatai közt.

- Eddig hányszor is lopták el? – felelt a kérdésre egy újabb talánnyal az egykori Jedi lovag, azonban erre nem érkezett, nem is érkezhett felelt. Hisz a következő történés túlzottan is elvonta a páros figyelmét, hogy továbbra is ezen akadékoskodjanak.

Összességében húsz méter sem tettek meg a közösen elintézett rohamosztagok testeitől mérten, viszont máris egy újabbal találták szemben magukat. Ám nem a szokványos módon, mert ez az illető elébük repült a hosszas lépések helyett. Fenn úgy saccolta az egyik oldalsó folyosóról ragadhatta magával egy igen erős ventilátor, elvégre úgy szállt neki a bal oldali falnak, mintha csak egy matrica lenne. Ezt követően pedig holtan vágódott a fémes, halovány fények által beragyogott talajra.

- Zavarok? – tűnt elő Mira általában kedves, azonban a haragja és a gyűlölete által vérfagyasztó arca a jobb oldali összekötő-folyosó mögül.

- Az attól függ – szögezte le Carl, elvégre a lány sárgás szemei neki mindent, csak nem egy öröm pusztit súgtak. S ezen a ponton még Fenn, az egykori mestere sem tudta eldönteni, hogy barátságosak vagy ellenségesek-e a lány szándékai.

- Csak együttes erővel juthatunk ki, nem? – kérdezte vissza a lány.

- Szóval eltévedtél – mosolyodott el Jaris, hátha sikerül visszahoznia a régi idők hangulatát, amikor még jól megvoltak egymással. Egy oldalán álltak az Erőnek.

- Nagy ez a hajó – engedett meg magának ez szelíd mosolyt Wess, ami nagyrészt megnyugtatta Fennt, azonban Carl végig csak egy dolgot kérdezett magától:

Mit lett volna akkor, ha nem téved el?

Hárman már tényleg zökkenőmentesebben haladtak, ezt mindannyiuknak el kell ismernie. Mira nem csak jó lövő, hanem az Erő haragos ismerőjeként úgy támogatta őket, mint annak a rendje. Ezúttal ismét egy csapatként, egy közös veszedelemnek az elemeként küzdöttek, ami ebben a helyzetben minden pénzt megért Jaris számára. Hiszen mostanában végig a lány elvesztése gyötörte, de korántsem fizikai, hanem lelki értelemben. Mert annál rosszabbat el sem tudott képzelni, hogy a Sötét Oldal a szeme láttára falja fel Mira lelkét, ami ellen ő már semmit sem tehet.

Időközben a hármas sikeresen elverekedte magát a főhangárig, ahol elég sok fehér egyenruhás katona motoszkált ugyan, ám a hőseinknek olyan szerencséje volt, mi csak nagyon keveseknek adatik meg: amint kinyílt a turbólift (vészhelyzeti energia!) ajtaja, a Reaver úgy tornyosult a szemeik előtt, mintha el sem vészett volna.

Mindössze három birodalmi őrizte, akik közé Mira úgy vetette be magát, mintha már nem is érdekelné a saját bőre. Ha valaki, akkor Jaris ezt nem nézte jó szemmel.

- Ne hősködj annyit, mindenáron le akarod lövetni magad?!

Erre nem érkezett felelet, mindössze egy koppanás, egy fájdalmas ordítás, valamint egy vörös lézernyaláb elcsendülése hallatszott a távolból.

- Tudok vigyázni magamra – szögezte le Mira ádáz, fenyegető hangja, bár az ex-jedit ez még inkább csak elborzasztotta, mintsem megnyugtatta.

Az igazi Mira sosem mondana ilyet – visszhangzott a gondolataiban, ám mielőtt szóvá is tehetné volna e szavakat, szélesre tárult az egyik ajtó. Méghozzá az, amely nem sokkal a turbólift mellett húzódott, s egyenesen a Reaverre nézett.

Elsőként Fenn kaphatta oda a tekintetét, melynek köszönhetően hamisítatlan képet kaphatott az ott történekről. Először is egy kétségbeesett birodalmi rohant keresztül az ajtón, ám két lépést sem tehetett meg ezután, s máris a hátába hasított egy vörös lézernyaláb, amit egy rejtelmes alak körvonalai követtek. A nő fekete haja, kék szemei, valamint az arcán húzódó ádáz mosoly méltán árulkodott a kilétét illetően: Ventriss már megint hozta a veszedelmesebbik formáját, s meglepően nagy örömét lelte benne. Éppen csak a mögé rohanó birodalmi felejtette el észrevenni.

Jaris szívesen odakiáltott volna, ha ezzel megmentheti az életét, de elkéselt.

Leana szemei vágtak egy szívélyes mosolyt, aztán a nő hátrafordította az egykezes sugárvetőjét – csak talált egyet útközben –, majd a rohamosztagos mellkasába küldte a halál ezen kegyetlen formáját. A birodalmi is elsütötte ugyan a fegyverét, viszont az ő lövése messze a lány felett húzott el. Sértetlenül hagyva a kecses alakját.

- Azt hittétek, hogy kifog rajtam? – kacagott fel a lány.
- Reméltük – felelte gúnyosan egy mély, férfias hang Fenn háta mögül. Erre mindhárman hátrakapták a fejüket, s a fényviszonyoknak köszönhetően még Ventris is nehezen vette ki Sigil sovány termetét a Reaver leszállórámpáján.

Azt mind tudták, hogy Leana egyáltalán nem egy teljesen felesleges eleme a hajó legénységének. Elvégre a bős alkudozásai, a kiváló lövészi készségei a mérhetetlenül nagy szája és a meggondolatlan szólásai ellenére is egyhasznos figurává teszik őt az élet és halál közt folytonosan dúló játszmának. Mindezt a mostani idekerülése is méltán tanúsítja. Éppen ezért a hosszas vitatkozás helyett a lány inkább csendben maradt és egy szívélyes mosollyal nyugtázta a kis tréfát.

- Már azt hittem, sosem értek ide – nyújtózkodott az öreg ráérősen. Még az ujjait is megropogtatta, mielőtt folytatja a mondandóját. – Amikor ideértem már csak ketten tanyáztak idebent, de így is valami fertelmes mocskot hagytam magam után, egyrészt. Másrészt, a hajót már teljesen kifosztották. Nincs kaja, se ruha, de még a párnákat is elvitték, az összes pénzről nem is beszélve. Valaki még a szennyest is kirámolta, úgyhogy a tervrajzoknak is lőttek, a bűdös zoknikkal egyetemben.

- Mintha valaha is a hasznukat láttuk volna – jegyezte meg Mira cinikusan.
- Szerencsére a fénykardokat már nem találták meg – azzal Sigil elrántotta a köpenyét és a hajtásai közt három veszedelmes fényszablya is helyet kapott (az övé a tokjában pihent, a másik oldalon). – Valaki óhajt egyet?

- Nem értem, hogy találták meg a tervrajzokat, de hagyták ki a kardjaitokat? – kerekedtek ki Ventris szemei, miközben az öreg odadobta a vörös pengével bíró fényszablyát Mirának, a zöldet pedig Fenn kezei közé bocsájtotta.

- Ez nem az enyém – horkant fel a lány dacosan.
- De testhezálóbb – mosolyodott el Sigil, elvégre mégis csak az ifjú Wess lett a Sötét Oldal követe. – Ha annyira akarjátok, később visszacserélhetitek.

A lány se szó, se beszéd, odadobta a kardját az egykori mesterének, aki nem akarta túlzottan idegelni a szeme immár korántsem kölcsönösen ragyogó fényét. Egy éles mozdulattal felé hajította, s a lány is hasonlóképp ragadta meg, még a levegőben.

- Hahó, kérdeztem valamit! – próbált szóhoz, illetve válaszokhoz jutni Leana.
- A hajó oldalában van egy tároló, amibe egy mániákus belevágott egy másikat és idővel én is belerakattam egy rejtett rekeszt. Éppen elég nagy volt a kardoknak.

- Akkor miért nem oda tettétek a tervrajzokat? – egy adatpálca bárhol elfér.
- A szennyes jobb ötletnek tűnt. Nem gondoltam volna, hogy létezik orrnélküli birodalmi – jegyezte meg Fenn vegyes érzelmekkel. A tervek már sosem juthatnak a méltó kezekbe, de legalább nem akarja értük megölni őket a fél mindenség.

- Jut eszembe, hol van Ann? – tűnt fel elsőként Carlosnak a bájos teremtés hiánya, aki már az érkezése óta jobb színt visz az életébe. Igaz, sosem a kedves beszédével és a nyájas természetével tette ezt, hanem azokkal az ábrándokkal, amiket Dahn arról a napról sző, amikor vége egy ágyban tölthet vele egy éjszakát.

- Még nem ért ide – jelentette ki Sigil, legbelül féltve a sorsát.
- A francba... – sóhajtott fel Fenn, a hajó kapitányaként, s egyben a már itt lévők életért felelős személyként tudja, mit kell tennie. – Nem állhatunk itt örökké...

- Akkor menjetek – szakította félbe Sigil. – Egyedül is ki tudom hozni.
- Túl veszélyes – vágta rá hárman is, egyedül Mira nem bánta volna, ha el kell hagyniuk az egyetlen embert, aki megállíthatná.

Az öreg menten ecsetelni kezdte volna az igazát, ám haragos lövések csendülte szakította félbe a gondolatmenetét, s egyúttal a legfelsőbb szintek felé ragadták mindegyikük tekintetét. Fenn egy pillanatra azt hitte, a félhomály dacára mégis észrevették őket és rájuk lőnek, de nem... egy síkban haladtak tovább a mellément lézernyalábok, a hangár másik végébe csapódva. Valaki mással küzdenek.

Nem tudni, hogy miért, de az öreg előre mosolyogni kezdett, amikor két humanoid alak perdült le korlátról, s zuhanni kezdtek. Sokáig dulakodtak a levegőben, mire az egyiküknek sikerült tartósan maga alatt tartania az ellenfelét. Egészen a Reaver fémes tetejével való nem túl békés találkozás pillanatáig. Abban a pillanatban, amikor a rohamosztagos úgy kenődött fel rá, mintha csak valamiféle csillagközi kitűző lenne, a felette tornyosuló egyén pedig részben neki, részben az Erőnek köszönhetően sértetlenül vészelt át a becsapódás mindent megsemmisítő erejét.

- Bocsi, valaki lenyúlta előlem a turbóliftet – mosolyodott el Ann.
- Jól vagy? – hangzott akaratlanul is a kérdés Sigiltől, amikor megpillantotta a tanítványa arcát. Ez is azok közé a sérülések közé tartozott, amelyek sokkal rosszabbnak tűnnek egy külső szemlélő számára, mint azt az átélője érezte.
- Megmaradok – jelentette ki a nő, miközben a hajó tetejéről a maga kecses, és észbontó módján a kis csapat tagjai közé ugrott.
- Akkor induljunk...

Fél órával később:

Sorra keltek életre a műszerek a Demolisher délceg hídján, ahol Drake admirális – nem, nem léptették elő, sőt hirtelen össze-vissza kezdték ráncigálni a szektorából, többek között ide is – már olyan türelmetlenül állt, mint még soha az élete folyamán. Ugyan a körülötte lévők sejtették, milyen roppant haragos lehet, amikor végre felgyulladtak a fények és tisztán láthatták a férfi tűzvörössé gyúlt arcát, még őket is elborzasztotta a harag eme emberi formája. Mert ilyen ádáz arccal még egy erőhasználó sem rendelkezhet.

- Helyzetjelentést! – horkant fel iszonyatos hevességgel.
 - Minden rendszer működőképes, minimális károkat szenvedtünk a G, a H és a C fedélzeten. A jelentések alapján számos emberünk életét veszttette a tűzharcokban.
 - Miféle tűzharcokban?! – mennydörgött a képébe Drake.
 - A foglyok kitörtek a celláikból, de a legtöbbjüket feltartóztattuk.
 - Mi van Fennel és a szárnalmas kis bandájával? – tette fel az admirális a fejében kavargó kérdések legfontosabbikát. Pontosabban csak az egyiket.
- A tiszt nyelt egy fájdalmasat, s csak azt követően felelt.
- Megszöktek, uram – ennek hallatán Drake úgy nézett vissza rá, mintha a puszta tekintetével akarna kárt tenni benne. S ha így folytatja, még ez is lehetséges.
 - Hát mi ez, valami játszótér, hogy kedvük szerint ki-be járkálnak a foglyaink?!

- Ezek mindenhol megszöknek – próbálta eme ténnyel palástolni az esetet, hogy az imént eddig példátlan, felháborító, gyalázatos, sőt szinte már nevetséges módon, hat személy is kerekelt ki egy birodalmi csillagrombolóról.

- Na, ide figyeljen!!! Engem nem érdekel... – sújtott volna le Drake a szeméinek pusztá villámaival a tisztjére, ha egy másik nem törte félbe a gondolatmenetét.

- Uram, Vader Nagyúr látni óhajtja – az admirális ekkor mintha szélütést kapott volna, úgy torpant meg a tekintete, az arca, a hajaival egyetemben. – Azt mondja, ezúttal nem érdeklik a kifogások: azonnal látni akarja a tervrajzokat.

- Meg... megszereztük őket? – rázkódott meg Drake kis idő elteltével.

- Igen uram, az Invincible osztály tervrajzai már a markunkban vannak.